

Impressie van de viering van 10 jaar
Stichting Dohantu, van 15 tot 19 uur op
25 mei 2024, te Amsterdam, in het Metis
Montessori College. Geschreven voor alle
aanwezigen door Anne Marie Hoogland

Zij heeft korte laarsjes aan, geel met een sierlijk stiksel. Een meisje rent om haar heen om de microfoon te pakken te krijgen en dus stelt Jessica, de voorzitter van Stichting Dohantu, ook haar dochtertje voor aan het publiek dat zich in de aula van het Metis Montessori College heeft verzameld.

Jessica spreekt ons toe, over de betekenis van Dohantu, Samen Wandelen: met wie wij dat afgelopen jaren hebben gedaan en wat er is bereikt. Want wij leren wederzijds en hoe doen wij dat nu? Is het zo goed of willen wij een ander breder of juist nauwer perspectief op onze wandeling gaan verkennen? Dat is een vraag die de hele middag mee wordt genomen en waarmee wij onze viering ook beëindigen.

In de tussentijd van deze middag ontmoeten wij elkaar. De extended family van Dohantu: zussen, burens, studenten, docenten, ICT-ers, zorgprofessionals, communicatiespecialisten, drummers, bestuurders, ondernemers, kinderen en kleinkinderen, vrienden die afgelopen jaren meegewandeld hebben: op sneakers, leren schoenen, zwemschoentjes, laarzen en sandalen. Welke schoen ons het beste past op onze wandeling? Mijn herinneringen komen boven. Een sterrenhemel en een drum-in midden in het centraal gelegen dorp Njawara aan de noordzijde van Gambia, vlakbij Senegal, waar zonder

schoeisel, op blote voeten in het zand werd gedanst op de hypnotiserende ritmes van drums. Op veel plaatsen is meegewandeld, zelfs gedanst.

Er is ieder jaar een uitwisseling tussen studenten van Gambia College of Education en de studenten van Hogeschool Windesheim. Het verlangen om echt in elkaars klaslokalen, schoolcultuur en methodieken te stappen wordt beantwoord. Dat mag nog wel langer duren, wordt er gezegd tijdens de dialoogsessie met het bestuur. Dat geldt ook voor de uitwisseling met Montessori Scholengemeenschap Amsterdam. Er is zeker nog 5 jaar extra nodig om niet alleen te ontwikkelen en te continueren, maar ook naar verspreiding en overdracht te gaan van de werkwijze van dit wederzijds leren. Wat betekent uitwisseling en welke ervaringen levert het op voor de professionalisering in je vak wordt in de dialoogsessie van de studenten zelf, in twee groepen, besproken. Met Ebraima en Amadou Jallow die nu twee weken in Nederland op uitwisseling zijn. En ook met voormalige uitwisselingsstudenten die nu in Nederland wonen. Want waar mensen samen wandelen en werken, ontstaan ook verdiepende- en intieme relaties. Hier en in Gambia.

Want wij zijn allemaal gelukszoekers. Wie niet? Met Bram Vermeulen, journalist en documentairemaker, bevragen wij met behulp van zijn documentaire *Gelukszoekers* (Frontlinie VPRO), dit fenomeen. Wie zijn de gelukszoekers? Wat is schijn en wat is werkelijkheid? De documentaire toont de migranten die teruggevlogen worden vanuit Duitsland, gedesillusioneerd, boos, onmachtig. Zij zijn de slachtoffers van de schijnheiligheid van een politieke deal gepresenteerd met positieve frames om het onderliggende onrecht te

bedekken. Opnieuw is er de overheersende verliezersrol voor Gambianen. Deze keer voor migranten. Een rol die vergelijkbaar is met de geschiedenis van tot slaaf gemaakt zijn; ingezet zijn als frontsoldaat in de grote oorlog en de 2de wereldoorlog. Vervolgens toont de documentaire het perspectief van de Nederlanders in deze zoektocht naar geluk. Over wat er te koop is op de markt van geluk en liefde, die van het -All inclusive toerisme-. Het victim blaming principe waarbij wordt verwezen naar de eigen schuld van de slachtoffers.

Wij gaan erover in gesprek met elkaar en met Bram. Want wat dragen wij bij als Stichting Dohantu? Welke dynamiek werkt er in onze samenwerking, wie heeft daar baat bij? Leren wij mensen vissen? Leren wij onze handelingsperspectieven te bevragen en bij te stellen? Waarom niet gewoon geld geven? Welke waarde heeft de bijdrage van een Wereldbank en van NGO's in vergelijking met het zelf verdiende geld van de migranten die nog altijd in Europa werken en hun verdiensten naar familie sturen? Op meerdere momenten tijdens de viering komt de reflectie op de doelstelling van Stichting Dohantu op gang. Diep gebukt passeren een vader en zijn zoontje en op hun tenen lopend, het grote scherm vooraan in de zaal, tijdens de presentatie van Bram Vermeulen. Ongezien? Het is een komische scene dwars door het verhaal heen.

Samen wandelen wij verder op deze middag van leren, herkenning en nieuwe vragen. Er wordt gewandeld naar het monument voor de slavernij in het Oosterpark en in een klaslokaal klinkt al snel het ritme van de drums. Er is een moment om te toosten, een moment voor dankbaarheid en het noemen van de namen van de vrijwilligers van Dohantu. Marieke, Jessica, Kees en Meindert. Dankbaarheid en erkenning voor de liefdevolle hulp en professionele bijdragen. Wij staan stil bij een paar mensen die er niet meer zijn en herdenken; De familie Eisendoorn; Kees en Marieke van de Stichting Buganala, Joke, en zijn blij dat dochters en kleinkinderen er zijn en meedoen.

Tenslotte. Metsje is de oprichter van de Stichting Dohantu. Zij is Yamundow. Moeder van deze extended family. In de dialoog sessie werd zij door een vriendin gekarakteriseerd als de kleine vrouw waar die grote Gambiaanse mannen naar luisteren. Jessica, de voorzitter, typeerde haar als de vrouw die streng is en totaal geen, of soms met grote aarzeling een -nee- aanvaardt. De Yamundow die voortdurend kracht inbrengt om echt en daadwerkelijke samen te wandelen. Ik zie haar voor mij in haar Afrikaanse jurk thuis in Njawara, het dorp van Pa. In de cirkel van mensen dansend rondom de drums. Metsje spreekt uit dat in ieder van ons een stukje Gambia zit. Het land, de mensen met de meerstemmigheid van stammen en belangen. Soms lastig, vaker vol van zin om samen te wandelen.

Dankzij het voortdurende zoeken naar paden en het bevragen van het samen wandelen van Stichting Dohantu ontstaat een taal en werkwijze waarin de extended onderwijs family zich ontwikkelt.